

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 3. kolovoza 1930.

Broj 8.

Živjela naša uzdanica!

Na mladima svijet ostaje! Decenij je prošao od svršetka svjetskog rata, ali još traje u narodima kulturna i moralna kriza. Rad obnovljenja ide sporo, veoma sporo. Dok u onom poganskom dijelu naroda vidimo, da staro i mlado čezne „za zabavama“, gleda, kako će moći što više uživati, moramo zabilježiti drugu utješljivu pojavu. Katolička se mladež svih naroda pa i kod nas Hrvata sve brojnije kupi oko razvijenih barjaka katoličke akcije i oko svete Euharistije. Njihovo je peslo: Euharistija, Žrtva i Apostolat. U Meksiku na stotine ih je poginulo mučeničkom smrti mladića, članova katol. akcije, a iz njihove krvi mučeničke zarudila je zora slobode katol. Crkvi u njihovoj otadžbini. Zar to nije veliki idealizam u ovo doba krutog materijalizma? Tu obnovu sve življeg katoličkog života i katoličke misli opažamo i u našem narodu, prije „predziđu kršćanstva“, pa s pravom sa najboljim nadama gledamo u budućnost i očekujemo pobjedu Krista Kralja. Razvijaju se Marijine Kongregacije, Treći red, Apostolat Molitve, razne bratovštine, omladinska društva i prosvjetna, koja nastoje da obnove svoju okolinu u Kristu. I ta društva žive bujnim životom. Ferije su. Doba odmora, vrijeme izleta i kupanja jest, a za katoličku mladež i doba rada. Eto Križara na Košljunu i u Rabu sabranih na molitvu i na učenje; eto pomlatka apostolata sv. Ćirila i Metoda sakupljenog na tečaju, muški u Samoboru, a ženske u Zagrebu; eto slavenskog katol. akademskog društva, po drugi put se sastaju u bijeloj Ljubljani i to Česi, Hrvati, Poljaci, Slovaci, Slovenci i Ukrajinci. Oni traže nove puteve bratske kršćanske ljubavi i približenja Slavena, te zajedničkog rada pod okriljem Katol. Crkve.

Ta elitna mladež u svojim rezolucijama osuđuje protukršćanski bolj-

ševizam, koji uništava Rusiju i stvara neprestanu pogibelj za sve narode. Ta mladež zove dragog Boga u pomoć da dokonča taj jaram bezvjerškog terora i vruće želi, da Slaveni budu most, koji će spojiti katolički Rim s pravoslavnim Carigradom pod okriljem naših svetih apostola Ćirila i Metoda.

Ta naša uzdanica imat će još u Ljubljani Međunarodni akademski misijski kongres u rujnu, jer oni žarom apostola hoće da spase i nekrštenu braću. Ta naša mladež se sprema, da u što većem broju prisustvuje i sudjeluje na velebnom Euharističnom kongresu u Zagrebu, da tako svojim idealizmom i svojim apostolatom poveća slavlje Kralja Kraljeva.

Sa simpatijom pratimo ovu novu generaciju, koja stupa u život puna svetog idealizma, što crpi u čestoj i dnevnoj sv. Pričesti. Pomoziimo tu mladež, koja se ne stidi svog katolicizma i koja hoće da u duhu Hrista riješi sva pitanja, koja toliko uznemiruju današnji svijet. Budimo s njima, jer je tu bolja budućnost vjere i doma.

Jofo

„Ne zna poturica, što je Isus i krunica.“

Tko uvijek pobjeđuje?

VI.

Godina 1870. bila je kobna za katoličku Crkvu, jer osim u Njemačkoj, počeo se je razvijati boj proti Crkvi u Italiji i u Francuskoj.

Pod lozinkom „ujedinjenja Italije“ Talijani osvojiše papinsku državu, provališe u Rim i posvojiše prijestolnicu kršćanstva, te Papi ne ostade nego Vatikan, u kojemu bijaše poput sužnja zatvoren do 1929.

Iza toga počеше se osjećati posljedice neprijateljstva, oteta dobrim

dijelom crkovna dobra i samostani, pa i same crkve, ukinut vjeronauk u školi, a suprotivština, iskazi viđahu se na svakom koraku, kako to znade framasonski liberalizam provažati. Od toga je trpila Crkva ali je štetovala i država, jer ju je to kobno stanje tištilo poput more, a pravi katolici osjećahu, da u vlastitoj slobodnoj domovini nijesu slobodni, jer nije slobodna njihova vjera, njihova savjest. Crkva je bila smatrana neprijateljicom države, jer nije htjela da se priznade robinjom države.

Zato i razumijemo onaj zanos svih Talijana, kad se je lateranskim ugovorom 11. veljače 1929. dokončalo to stanje. te se je Crkvi-Papi priznala samostalnost neovisnost, vladarska vlast i vlastita država, a vjera stekla potpun slobodu.

Cezaropapizam je pokušao krivim tumačenjem ugovora da pridrži što-god za se ali na koncu pobijedio je Papat

5.

U Francuskoj zagospodova državom slobodno zidarstvo, koje svagdje radi, da se uvede država bez Boga. Naglasujući slobodu, pušta i najrazvratnijim elementima slobodu, samo je niječe katolicima. Gambeta poče a nasljednici nastaviše da stežu i krnje prava Crkve. Izgon redova, zapljena crkovnih imanja, zabrana ili ograničenje službe Božje, zapostavljanje i potiskivanje katolika u javnom životu, a da ne govorimo o navalama štampe i bezbrojnih elemenata, to je povijest zadnjih 50 godina u Francuskoj.

Ipak, iza svjetskog rata, te uviđajući kako srca u propast društvo i država bez vjere, stvari krenuše na bolje. Redovi se pomalo vraćaju, katolici se osvješćuju, a sama vlada se je približila Crkvi i pobjeda je ufamo se u Boga, na vidiku.

„Jedan je poturica gori nego sto Turaka.“

Zašto je Papa Talijanac?

IV.

Može se bez pretjeravanja reći, a vrijeme kada su vlade i mogućaici svih kulturnih država išli samo za tim, da najbezobzirniji način iskoriste „kolonije“, nitko nije pokazao i djelom proveo toliko smisla i nesebične ljubavi za posebna svojstva i prava sviju naroda, pa ni još civilizovanih, nitko nije proveo tako općenit universalizam i internacijonalizam u najboljem smislu riječi, kao Pape. Njihovo talijansko porijeklo nije ih u tome ni najmanje priječilo; ono je, dapače potpuno uzmaklo pred općenitom zadaćom i općenitim osnovama Katoličke Crkve. Ovo je uopće tradicija katoličke Crkve, ovo je djelovanje Duha svetoga, koji nevidljivo vodi i upravlja Crkvom, ovo je Duh Isukrstov, koji ostaje uz svoju Crkvu, po sve dneve sve do konca svijeta. (Mt. 28. 20.) Nijedan se narod nema bojati, da je isključen iz očinskog srca Krstova namjesnika, a u vrijeme nacionalizma manje nego ikad.

S ovih razloga ima biti vrlo razumljivo, ako u Zboru Kardinala, kojima je povjeren položaj i potrebe cjelokupne Crkve i njezina centralna vlast osobitim načinom, te osjećaju na svojim plećima svu težinu odgovornosti za takav izbor, vrijedi kao sigurna stvar, da je izbor jednog inostranca zbog prilika vremena neshodan. Ovo je uvjerenje, kako se kaže, glasoviti engleski kardinal Wiseman već oko polovice prošlog stoljeća izrazio ovim riječima: „Nije pisan nego je napisan dogma, da u sadašnje doba može samo Talijanac biti izabran Papom“. Tko je uostalom baš za naših dana pratio djelovanje Papa, i tko je bio sretan da sam pogleda u Svetom Ocu Piju XI. u očinsko dobrotivo oko, taj znade, da u jednom nasljedniku Apostola i pod južnim suncem rođenu, njemački katolici nalaze srce, koje ne manje vruće i vjerno za njih kuca, nego li srce koje je pod sjevernim nebom rođeno. Hrvati su to iskušili i osjetili već višeput za vladanja Sv. Oca Pija XI. Bila bi laž i preznatnost kad bi se htjelo naći samo u uskim granicama vlastitog naroda pravo apostolsko mi-

šljenje, pastirska ljubav požrtvovnu, koja zaboravlja na se, živi samo za interese kraljevstva Krstova i pregara se. U staroj Crkvi nikad se nije pitalo: koje je narodnosti biskup rimski, nego koja je vjera Crkve kojom on upravlja. „Jer — ovako je glasilo prastaro načelo — s ovom Crkvom treba da se slaže zbog njezine prednosti sve Crkve, t. j. vjernici sviju mjesta“. (S. Irenej, Adv. haes. III., 3, 2). Još i danas može se smatrati kao znak pravog, čisto katoličkog vjerskog mišljenja, da katolici svega svijeta u svojoj moralnoj cjelini vide i časte u Papi rimskom samo Krstova namjesnika, a ne misle na njegovo narodno porijeklo. Pitanje, o kojemu je bilo govora s početka, nije pitanje kritike, nego zanimanja ili, ako se hoće svete zaatiželjnosti.

Ženske čitajte!

Treba se bolje odijevati i manje plesati. Križarska vojna protiv degeneracije mode i ludosti plesa kadikada nenadno nađe pomoći u liječničkoj znanosti, koja je više puta prisiljena da prizna na tijelu štetne posljedice, prouzrokovane od neke perverzije modernog života,

Savremene statistike u Sjed. Državama Amerike tvrde, da danomice raste broj sušičavih djevojaka između 16. i 26. godine. U Newyorku ova činjenica je bila na drugo pretresena od mnogih liječnika u „Wisconsin Tuberculosis Association“. Dr Dearholt dokazao je da prirast sušice kod žena ovisi najviše o odijelu previše proziranih i kratkih. Dr John Smith, sa svoje strane je nadodao, da nijesu samo prozirne tkanine krive ženskom pomoru nego i ples. Amerikanski sanatoriji napunjeni su brojnim učenicama zaraženim sušicom, koje su dobile radi stasti za kratkim suknjama i plesom.

Zatim je isti liječnik donio strašne statističke podatke. God. 1915 u Sjed. Državama, umiralo je 38% više žena nego li muškaraca radi sušice, a god. 1927. je umiralo 19% više od muškaraca.

Komu je drag život, treba da malo promisli... o ovomu i da se odijeva bolje i pristojnije, baš kako danas ženska moda pohvalno zahitjeva.

„Svakom vjetru jadra ne otvaraj“

(Hrv. nar. posl.)

God. 1453. osvojio je sultan Muhamed II. glasoviti kršćanski grad Carigrad. Stanovnike dade poubijati, a što je ostalo bude robljem. Među zarobljenicima bila je odlična djevojka po imenu Irena. Njezina ljepota zamami sultana tako, da joj je obećao ženidbu sultanijско dostojanstvo, ako se odreče Krista i njegove vjere. Irenu omami milovanje sultanovo, opije ju dražest raskošnog života i ona se odreče Krista i njegovog evanđelja i prizna se muhamedankom. Sultan je već odredio dan, kojega će proglasiti Irenu sultanijom, međutim se pročuje, da se proti tome buni vojska. Da umiri raspaljena srca svojih vojnika, zapovjedi sultan Muhamed; da podignu na glavnom trgu stratšite i onamo pozove narod i velikaše carske u određeni dan i sat. Irenu nagovori, da se tog dana nakiti što ljepše može, jer će je pred narodom učiniti caricom. Dođe taj dan, Irena izlazi iz palače sva usjaju dragulja i bisera, stupa ispod ruke sa sultanom na povišeno mjesto. Gore je pitaju tri puta, dali se odreče Krista, da se odsada klanja Muhamedu. Irena tri puta glasno odgovara: Hoću! Hoću! Hoću! Žalosna joj majka! Prevari se njeđe je zmija! — Na to joj sultan stavi naglavu krunu. Pod krunom stupa ona veselo povišenim mjestom, da se pokaže narodu — a iza nje izvlači sultan mač iz korica i odsječe nesretnoj otpadnici lijepu okrunjenu glavu.

Slična sreća zapada sve, koji se radi kakvegod trice odriču svoje vjere i Boga.

Na žalost, kod nas dandanas ne rijetko se događa, da lakoumne djevojke radi udaje, a razvratni muškarci radi putenosti i suložništva odpadaju od svoje vjere. Žalosna im majka!

Ako neće svaki — poput Irene glavom platiti a ono će za stalnom dušom platiti.

Nek taki promisle prije nego li će učiniti taj sudbonosni korak. Mudrost našeg naroda im dovikuje; „Svakom vjetru jadra ne otvaraj“.

„Da te Bog sačuva tiješne ulice i bijesne poturice“.

Što nas povijest uči!

Katolička je crkva, kažu, neki mrtva i pokopana ali je ipak ona još uvijek živa. Neka povijest govori. Ona je učiteljica života:

God. 33 p. H.: „Stavili su pečat na grob Spasitelja i vojničku stražu“ (sv. Mat. XXVI) no ipak je Isus uskrsnuo i svalio kamen, te zastrašio stražu!

God. 34. Crkva je bila mrtva, pokopana sa svojim osnivačem... a ipak broj kršćana je neprestano rasao. (Djela ap. II.)

Not ipak još nije baš mrtva Crkva, ali joj već spremaju grob rimski carevi, koji jestrašno progone za cijela tri vijeka. Mora svršiti! Skoro će biti gotova! God. 303 iza desetog progonstva, bio je podignut stup (u Španiji) „velikom Caru Dioklecijaniju (koji je sagradio sebi palaču u Splitu!) jer je satro vjeru kršćana“. A kao za inad:

God. 312. Carstvo ima katolika Kostantina za cara.

Zar nije moguće uništiti tu Hristovu Crkvu? Da, upravo je nemogućel!

God. 361. Julijan otpadnik trudi se da uništi katolicizam. Ironično pita: „Što radi sin nazaretskog drvodjelca?“ „Sprema lijes za tebe!“ odgovori mu neki.

God. 363., Julijan pogođen od neprijateljske strijelice umirući rukom bacao je prema nebu svoju krv i vikao „Galilejče, pobijedio si!“

Tako redom je Crkva pokopavale svoje protivnike u jamu, koju su oni za nju spremali. God. 1546. Martin Luter je rekao: „Papa, dok sam živio bio sam tvoj bič; mrtav ću biti tvoja smrt!“

Sutradan su našli Lutera mrtva. Prošle su 384. godine, ali Papa još živi a Crkva se širi.

God. 1758. Voltaire je rekao: „Do 20 godina Crkva će biti uništena!“

God. 1778., točno, dvadeset godina kasnije Voltaire umire i to u najvećoj očajnosti, i uguši se svojim vlastitim smećem jer mu prijatelji nijesu pustili da mu se svećenik, što je on želio, približi.

God. 1793. Ovaj put izgleda da Crkva umire. Francuska revolucija se klanja božici Razuma t. j. jednoj goloj plesačici... Čudo... Napoleon I. pod-

piše konkordat i Crkva još cvate i šalje na hiljade svojih sinova kao misijonare, da obraćaju pogane Kristu i proslavljaju svoju otadžbinu: „gesta Dei per Francos!“

1929. Boljševizam je odredio uništiti čak i ime Božje... a Papa Pijo XI gradi „Russicum“ i sprema svećenstvo za obraćenje velike Rusije katol. crkvi. A Meksiko? i tu povjest bilježi novu pobjedu za katol. Crkvu iza krvavog progonstva.

Tako će biti do konca svijeta, pa i tada ako komu to bude krivo. Isus Božji sin je rekao: „Vrata paklena je ne će nadvladati“. Bog ne laže! „Nebo i zemlja će proći, ali moje riječi ne će proći“. Idimo dalje! Borimo se Crkvom! Opetujmo sa Garcijom Morenom: „Dios no muere“. Bog ne umire, već Bog živi kroz vjekove!

Jofe

Zla štampa

je gora od požara i poplave:

pazi, da ti se ne uvuče pod krov duše, jer će pokupiti pakleni harač i ostaviti pusto garište, uništiti u njoj mir i zadovoljstvo i satrti vjeru u Boga.

Bježi od zle štampe kao od najvećega neprijatelja!

Zar je to umjetnost?

Patrijarka Venecije je zabranio katolicima da pregledaju „Međunarodnu izložbu umjetnosti“ u Veneciji, radi lakoumnosti što su neka djela bila primljena na izložbu...

Neki su prigovarali, da je to pretjerano. Ne! Za pastira Crkve je dužnost da upozore vjernike, da ih očuva od zla i od mjesta koje je puno pokvarenog i okuženog zraka, koji može svakome da škodi.

Kardinal patrijarka Venecije nije pretjerao! Evo dokaz! Umjetnički kritičar izložbe je rekao da 75% od izloženih slika nebi smjelo unići u poštenu kuću. Onda? Kardinal je imao pravo da vrši duševnu obranu.

Bilo bi poželjno, da bi neki naši trgovci, odalečili iz svojih izloga neke slike, koje špekuliraju na niže ljudske negone. Cicero je rekao, da naravne stvari nijesu sramotne, ali nijesu niti za javnost. A nije li žalosno, da to moramo kazati trgovcima koji se hvale da su rodoljubni?

Vjera, koja uči da treba opraštati istinita je i prava vjera

Tajnik namjesnika, general Tsiang u Kini, obratio se je na katoličku vjeru, a znate li za što? Evo što on isti kaže: „Došao sam sa svojim vojnicima, da zauzmem vojničkom silom misionarsku kuću. Tom prilikom prisustvovao sam događaju, koji me je duboko dirnulo. Vojnici pokradoše sve što im je do ruku došlo, a katolici prepustiše sve kršćanskom strpljivošću. Vojnici ih podvrgoše svakojakim poniženjima i prezirima, a katolici sve im oprostiliše. Vojnici raniše sami sebe, da tim obijede misijonare i tako ih izlože progonstvima i stalnoj propasti, a misionari stadoše im kršćanskom ljubavlju vidati rane te svoju kuću pretvoriše u bolnicu da liječe svoje progonitelje. Kad sam to vidio, nijesam se mogao više opirati istini i dao sam se krstiti.“ — Eto čovjeka razumna, koji znade misliti. Kamo sreće da bi se u njega ugledali svi razumni ljudi!...

Razne vijesti

Je li zbog istine? Starokatolici rado trube, da su se odalečili od katoličke Crkve, jer ih ova nije više zadovoljavala, pak su tražili i našli istinu. Beogradska „Pravda“ u izvještaju sa starokatoličke skupštine u Zagrebu piše, da je tute izvjestio Dragutin Berger o stanju starokatoličke župe u Beogradu. Taj gospodin izvješćuje, da je u Beogradu 300 starokatolika, a državna statistika 15. aprila 1929. broji samo 30. Isti Berger, kako piše K. L., rođen je u Beogradu i kršten u katoličkoj crkvi. Nakon rata vjenčao se je civilno s jednom Židovkom. Nu brzo se je rastao sa ženom i god. 1927. vjenčao se je u Beogradu u katoličkoj crkvi s jednom katolikinjom, ali je i ovu ženu brzo otpustio i — postao starokatolik! Ovako se traži istina mijenjajući žene!

Vjera čini čovjeka savjesnim. U službi jednog gospodara nalazila se dva čovjeka: jedan pogani, a drugi kršćanin. Kad se gospodar udaljio reče pogani: „Sad je moj gospodar otišao; prestanimo raditi“. Kršćanin pak odvratil: „Ali moj gospodar nije otišao On s neba gleda na me“. I dok je pogani počivao, kršćanin je radio. „Jedno oko uvijek gleda, kom se sakrit ništa neda.“

Euharistički Kongres u Zagrebu. Odbor javlja, da će zajednički stan moći dobiti samo oni koji su se prijavili do 25. sv. mj. Ostali će biti namješteni u privatnim stanovima i to po 20 i 30 Din. krevet za jednu noć.

Iz katoličkoga Šibenika

Gradske svetkovine. Prošle nedjelje po starom običaju naš grad — Šibenik — vrlo lijepo svetkovao je svoje tradicionalne blagdane. Kroz sva tri dana t. j. 25-26-27. t. mj. vrvio je grad od naroda. Osobito na blagdan sv. Ane, kad su dobrlili naši kršni stanari da zaigraju kolo na našoj po- ljanji. Na sv. Jakova krenula je procesija iz Stolnice u 10 s. a iza nje pontifikal. O- hod i pontifikal, održao je presvij biskup dr Mileta. U procesiji moglo se je vidjeti mnogobrojni kler. Sutradan u Stolnici t. j. na sv. Anu, lijepi broj muške i ženske djece, pa i odraslih primio je sv. krizmu. Poslije podne u 5 s. uz slavljenoje zvona s vitkih šiben. zvonika bila je otvorena u Stolnici rake, u kojoj se čuva noga sv. Krstofora-mučenika. Istog dana mnogi su pohrlili do grada mrtvih-groblja, usred koje se diže stara ali mila crkva sv. Ane. Tu se je jutrom pjevao rjeni život i sv. Mise se redale dok poslije podne bio je svečani blagoslov s Presvetim. Na sv. Krstofora u Stolnici ujutro se je pjevao život svečev. Zatim su slijedile svako malo sv. Mise a u 11 s. svečani pontifikal. Poslije podne u 6 s. iz Stolnice zaputila se je procesija s kipom Svečevim. Istog dana na obali vukla se je lutrija u korist „Ši- benske Glazbe“.

Blagdan sv. Dominika. U ponedjeljak t. mj. u crkvi sv. Dominika, služba Bo- žja biti će slijedeća: Jutrom u 5 s. pjeva se život sv. Dominika, zatim „Tebe Boga hvalimo“, napokon pjevana sv. Misa. U 7 s. tih, a u 10 s. svečana Misa u trojki. Popodne u 6¹/₂ sv. Ruzarij i svečani Blagoslov. Veliku Misu kao i popodnevni sve- čani blagoslov, po tradicionalnom običaju, obavljaju mp. Oci Konventualci. Članovi dominikanskih bratovština ispovideni i pričesćeni, mogu taj dan, da dobiju „pot- puni oprost“.

Dar Križarima. N. N. darovao je pre- ko uredništva našeg lista, Din. 50 mjestnim križarima, dirnut uzornim ponašanjem i pobožnošću na procesiji sv. Jakova. Upra- va zahvaljuje.

Sramota što treba odstraniti jest ku- panje goliša na obali okolo „P. Š. K.“ radi čega su se više osoba potužile uredniku. Preporučamo dežurnem stražaru, da koji put u jutro i poslije podne onamo zaviri te istjera one male crnce.

Socijalne bilješke

Boerenbond, moćna katol. organi- zacija težaka u Belgiji, držala je svoju gla- vnu skupštinu u Lovenu dne 9. juna. Iz iz- vještaja, donosimo sljedeće: „Predsjednik g. Parein je pozdravio 2.000 delegata župskih „gilda“ (zadruga.) Vlč. Colpaert prikazao je stanje poljodjelstva u Belgiji. Centralni taj-

nik, preč. Luytgaerens, sa novim filmom je prikazao kinematografski sve što je svaka pokrajina proizvodila. Iz njegovog izvještaja vidimo: da Boerenbond broji 1218 župskih sekcija (gilda) sa 128.780 otaca obitelji čla- nova te 421 omladinske sekcije sa 15.565 upisanih. Kroz ovu zadnju godinu bilo odr- žano 6000 predavanja vjerskog, moralnog i pol- jodjelskog sadržaja, zatim 373 poljodjelskih naučnih tečaja i uzdržavano 38 pokrajinskih pojod. škola, Ured za kupu-prodaju imao je kretanje za 500 miliona fr. Centralna kre- ditna blagajna u 31. XII. 29. imala je 1050 filijala, sa depositiranim 1.274.533.000 fr. te pozajmljenim članovima 411 miliona franaka. Eto moć katol. organizacije u selu, iz koje bi mi Hrvati, poljodjelski narod, imali mnogošta naučiti.

Svetkovanje nedjelje

Ruski car Nikola I. dođe god. 1844. u Londonu i posjeti zname- nitosti tog grada. Jedne je nedjelje htio vidjeti veliku i znamenitu ko- vačnicu Nasmithovu. Pošalje dvora- nina tvorničaru, da mu saopći ca- revu želju. Nasmith, koji je bio do- bar kršćanin, reče dvoraninu, da car u nedjelju ne može pregledavati tvornice, jer se u njoj nedjeljom ništa ne radi. Dvoranin reče: „Vama to nije teško urediti, da se nekoliko sati ove nedjelje radi, a tim ćete steći sklonost carevu“. Nasmith od- govori: „Gospodine moj, milija mi je milost mog Gospodina Boga nego li vašeg cara. Pa kad bih i ja htio dopustiti, da se radi u nedjelju, moji ne bi hijeli“. Dvoranin je problije- dio, ispričao se i otišao.

Car Nikola nije vidio nedjeljom u radu kovačnicu, kojoj je vlasnik bio kršćanin, u kojoj su radili kr- šćanski radnici.

Eto lijepog primjera našim rad- nicima i težacima!

Na žalost, dandanas ne rijetko češ čuti: Svaki dan treba jesti, za to treba i svaki dan raditi.

Taki zaboravljaju poruku Duha Svetoga: „Ako Gospod ne sagradi kuću, uzalud se trude, koji je grade“ (Ps. 126)

Taki neće, da shvate mudru iz- reku našeg naroda: *S nebesim sva- koja, a bez njih nikoja“.*

Naše knjige

J. Felicinović: Socijalno pitanje, Za- greb, izdao Savez kršč. Socijala, Kaptol 3. 232 str. cijena 25 dinara. Veoma zgodan priručnik socijologije za đake i radnike sa jasno formuliranim pitanjima i odgovori- ma, iz kojih može svatko da se dobro u- póżna sa raznim socijalnim sistemima koji vladaju u našem bolestnom društvu. Stil je lagan, primjeri i argumentacija sjajna. Dr Protulipac je rekao, da je ova mala so- cijologija najbolja te vrsti, što je ima hr- vatski narod, a veoma ju je pohvalio slo- venski kulturni radnik Franc Terseglav.

Vozni red za Šibenik, uredilo i sasta- vilo Društvo za Saobraćaj Putnika, izdali Braća Matačić (Pučka Tiskara) u Šibeniku. Cijena 3 Dinara. Svaki čovjek, koji za po- slove svoje ili za službu mora da putuje, ne bi smio biti bez ove male knjige u džepu, koja mu svaki dan točno pokazuje do- lazak i odlazak parobroda, vlakova i auta u hrvatskom i njemačkom jeziku.

Javna zahvala

Prigodom smrti naše dobre i ne- prežaljene žene, majke i babe

Ane

koja nas je zauvijek ostavila zatvo- rivši svoje umorne oči, najtoplije i najljepše zahvaljujemo svima onima koji su nas bilo za vrijeme bolesti bilo u posljednjim časovima tješili i mirili, a pogotovo zahvaljujemo onima koji su je otpratili na vječno počivalište i tako iskazali zadnju po- čast pokojnici.

Nemožemo a da ne posebno zah- valimo Preč. don Ivi Bjažiću, gradskom župniku i kanoniku koji joj je udi- jelio zadnje svete Sakramente uputivši je putem mira i sa očinskom brižlji- vošću tješio bolesnicu, a zatim same- nas, na osobit način svima svečeni- cima koji su je otpratili na vječni počinak. Pogotovo ovim putem neka bude izražena vječna hvala liječni- čkoj brižljivosti i zalaganju dr Novaka koji je nastojao uz najbolju volju da je otme iz ruke smrti i tako nas utješi, ali je bilo nemoguće!

Napokon svima hvala i od Boga plata koji su nas u golemoj tuzi za našom dobrom majkom bilo utješili bilo pomagali.

Najharnije zahvaljuje obitelj

Vicencina Bujas-a

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveč. JOSE FELICINOVIC, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: Šibenik, Pošt pretinac 17. — Štampa: Pučka Tiskara, Braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić